



Lublin, dnia 2 czerwca 2020 r.

Sygn. IPP-TS-1/6/2020

**Komendant Placówki Straży Granicznej  
w Białej Podlaskiej**  
ul. Dokudowska 19, 21-500 Biała Podlaska

**WNIOSEK O WSZCZĘCIE POSTĘPOWANIA  
W TRYBIE ART. 356 UST. 2 USTAWY O CUDZOZIEMCACH**

Działając w imieniu Fundacji Instytut na rzecz Państwa Prawa, na podstawie art. 31 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 256 ze zm.; dalej zwana: k.p.a.), zgodnie z którym organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem wszczęcia postępowania, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny, wnoszę o wszczęcie przez Komendanta Placówki Straży Granicznej w Białej Podlaskiej z urzędu, jako Organ właściwy, wobec Pani  
ur. :                    r., ob. Ukrainy, postępowania w trybie art. 356 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. ustawa o cudzoziemcach (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 35: zwana dalej: ustawa o cudzoziemcach), w sprawie o udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych.



## UZASADNIENIE

### I. W zakresie zasadności zastosowania art. 356 ust. 2 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach

Pani [ ] przyjechała wraz z małżonkiem Panem [ ] na terytorium Polski po rozpoczęciu działań zbrojnych w ich dotychczasowym miejscu zamieszkania na Ukrainie. W dniu [ ] 2015 r. Pan [ ] złożył wniosek o nadanie statusu uchodźcy (obecnie: wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej), którym została objęta również Pani [ ]

Wobec małżeństwa zostało z urzędu wszczęte i przeprowadzone w dniu [ ] 2015 r. postępowanie w przedmiocie zobowiązania do powrotu przez Komendanta Placówki Straży Granicznej w Białej Podlaskiej, które zakończyło się wydaniem tego samego dnia decyzji, nr NA-[ ] orzekającej o zobowiązaniu Pani [ ] do powrotu w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji oraz o zakazie ponownego wjazdu na:

- terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres 6 miesięcy od dnia wykonania ww. decyzji lub upływu terminu dobrowolnego powrotu w niej określonego, w przypadku braku informacji o wykonaniu ww. decyzji;
- terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen na okres 6 miesięcy od dnia wykonania ww. decyzji, na wypadek, jeżeli w terminie w niej określonym nie opuści terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przekroczy lub będzie usiłowała przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa.

Po złożeniu przez Panią [ ] odwołania, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców (dalej: Szef UDSC) decyzją z dnia [ ] 2016 r., nr [ ], uchylił zaskarżoną decyzję w części dotyczącej określenia terminu dobrowolnego powrotu, orzekł o określeniu tego terminu do 30 dni od dnia doręczenia decyzji, utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję w pozostałej części.

Pani [ ] w okresie od [ ] 15 r. do [ ] 2018 r. była objęta procedurą o udzielenie ochrony międzynarodowej, która toczyła się z wniosku jej



małżonka. Postępowanie to zostało umorzone przez Szefa UDSC decyzją z dnia  
r., nr D z powodu śmierci Pana w dniu

Następnie Pani w dniu r. wystąpiła z własnym wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej – postępowanie zakończyło się wydaniem przez Radę do Spraw Uchodźców decyzji z dnia r., nr utrzymania w mocy decyzji Szefa UDSC z dnia nr o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny. W ustawowym terminie Pani żyła skargę na ww. decyzję Rady do Spraw Uchodźców do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z wnioskiem o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji.

W tym miejscu, celem uzasadnienia niniejszego wniosku, należy przywołać następujące przepisy ustawy o cudzoziemcach:

- zgodnie z art. 356 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, w przypadku, gdy w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu wyjdzie na jaw okoliczność, o której mowa w art. 348 – w decyzji odmawiającej zobowiązania do powrotu udziela się zgody na pobyt ze względów humanitarnych, chyba że zachodzi jedna z okoliczności, o których mowa w art. 349,
- zgodnie z przywołanym powyżej art. 356 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy, jeżeli okoliczność, o której mowa w art. 348 lub art. 351 pkt 1 lub 2, wyszła na jaw po wydaniu ostatecznej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z urzędu wszczyna się odrębne postępowanie,
- Organem właściwym do przeprowadzenia postępowania w sprawie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, w myśl art. 356 ust. 5 ww. ustawy, jest komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu – w niniejszym przypadku jest to Komendant Placówki Straży Granicznej w Białej Podlaskiej.

Natomiast zgodnie z art. 348 ww. ustawy, cudzoziemcowi udziela się zgody na pobyt ze względów humanitarnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli zobowiązanie go do powrotu:



1) może nastąpić jedynie do państwa, w którym, w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950r.:

a) zagrożone byłoby jego prawo do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego lub

b) mógłby on zostać poddany torturom albo niehumanicznemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu, lub

c) mógłby być zmuszony do pracy, lub

d) mógłby być pozbawiony prawa do rzetelnego procesu sądowego albo być ukarany bez podstawy prawnej, lub

2) naruszałoby jego prawo do życia rodzinnego lub prywatnego, w rozumieniu przepisów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950r., lub

3) naruszałoby prawa dziecka, określone w Konwencji o prawach dziecka, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r., w stopniu istotnie zagrażającym jego rozwojowi psychofizycznemu.

Postępowanie w przedmiocie zobowiązania do powrotu Pani [imię] [nazwisko] zostało przeprowadzone przez Organy w okresie grudzień 2015 – kwiecień 2016 r. zatem ponad 4 lata temu.

W tym czasie miały miejsce poważne zmiany w życiu cudzoziemki, które w naszej ocenie uzasadniają konieczność ponownej analizy jej sytuacji przez Organ pod kątem zaistnienia okoliczności, które uzasadniają stwierdzenie, że powrót Pani [imię] [nazwisko] do kraju pochodzenia będzie narażać ją na doznanie niehumanicznego i poniżającego traktowania, tj. zaistnienie przesłanki z art. 348 pkt 1 lit. B ustawy o cudzoziemcach oraz będzie naruszać jej prawo do życia prywatnego, tj. zaistnienie przesłanki z art. 348 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach.



Należy przywołać kolejno następujące okoliczności:

Pani \_\_\_\_\_ co zostało już wskazane powyżej, przyjechała do Polski w \_\_\_\_\_ roku wraz z małżonkiem Panem \_\_\_\_\_ który zmarł w trakcie pobytu na terytorium Polski. Organy, wydając decyzje zobowiązaniowe rozpatrywały sytuację cudzoziemki w ścisłym powiązaniu z sytuacją jej małżonka oraz, przy założeniu, że w przypadku powrotu na Ukrainę małżeństwo będzie razem, zatem nie naruszy to ich prawa do życia rodzinnego.

Aktualnie Pani \_\_\_\_\_ est wdową, samotną kobietą, która pozostała bez wsparcia. Nie ma możliwości, aby powrócić do poprzedniego miejsca zamieszkania na Ukrainie, tj. do: \_\_\_\_\_ tóre obecnie jest częścią tzw. Donieckiej Republiki Ludowej, gdyż w dalszym ciągu utrzymują się jej obawy o bezpieczeństwo na tym terytorium.

Zasadnym jest w obecnej sytuacji **poddanie powtórnej analizie okoliczności pod kątem stwierdzenia**, czy w przypadku cudzoziemki racjonalnym rozwiązaniem będzie skorzystanie z instytucji relokacji wewnętrznej i podjęcie próby zamieszkania w innej części Ukrainy, kontrolowanej przez rząd w Kijowie.

Pomocniczo, należy w tym zakresie przywołać wytyczne UNHCR „*Ucieczka wewnętrzna lub relokacja*” w kontekście Artykułu 1A(2) Konwencji z roku 1951 r. i/lub Protokołu z roku 1967 dotyczących Statusu Uchodźców, zgodnie z którymi: „*nie można oczekiwać od osoby, która obawia się prześladowań z powodów wymienionych w Konwencji z roku 1951, by przeniosła się na obszar, na którym grozi jej jakieś inne poważne niebezpieczeństwo. Jeśli wnioskodawca byłby tam na takie niebezpieczeństwo narażony, włączając przypadki zagrożenia życia, bezpieczeństwa, wolności czy zdrowia, lub przypadki poważnej dyskryminacji, nie należy brać pod uwagę ucieczki wewnętrznej lub relokacji, bez względu na to, czy istnieje jakiegokolwiek odniesienie do powodów wymienionych w Konwencji. Przy ocenie innych niebezpieczeństw należy więc także wziąć pod uwagę poważne zagrożenia uzasadniające udzielenie subsydiarnych form ochrony. Miejscem ucieczki wewnętrznej lub relokacji nie może być również obszar, na którym panujące warunki mogłyby zmusić wnioskodawcę do powrotu do miejsca, w którym był prześladowany, lub przeniesienia się do innej części kraju, w której istnieje ryzyko prześladowań lub inne poważne niebezpieczeństwo. Oprócz faktu, że na obszarze ucieczki*



wewnętrznej lub relokacji nie istnieje ryzyko prześladowań, perspektywa przeniesienia się tam musi być dla wnioskodawcy racjonalna pod każdym względem. Ten test „racjonalności” (reasonableness test) włączony został do wielu porządków prawnych. Zamiennie stosuje się również określenia testu „nadmiernych trudności” lub „rozsądnej ochrony”. Wnioskodawca musi być w miejscu relokacji bezpieczny, przy czym bezpieczeństwo to ma mieć charakter trwały i długofalowy. W większości przypadków, kraje objęte konfliktami zbrojnymi nie są bezpiecznym miejscem relokacji, zwłaszcza biorąc pod uwagę przesuwające się fronty wojenne, które mogą sprowadzić niebezpieczeństwo do miejsca dotychczas uznawanego za bezpieczne. (...) Jeśli panuje tam sytuacja, która nie pozwoliłaby wnioskodawcy na utrzymanie się lub znalezienie zakwaterowania i jeśli brakuje tam odpowiedniej opieki medycznej, relokacja nie byłaby racjonalnym rozwiązaniem. Również z punktu widzenia praw człowieka, nierozsądnie byłoby oczekiwać od wnioskodawcy relokacji na obszar, gdzie musiałby się zmagać z brakiem lub niewystarczającą ilością środków do życia.”.

W świetle powyższego w pełni uzasadniona wydaje się konieczność poddania przez Organ wnikliwej analizie sytuacji przesiedleńców wewnętrznych, z uwzględnieniem indywidualnych uwarunkowań Pani . Należy więc wziąć pod uwagę, iż cudzoziemka to: samotna kobieta, nie mająca rodziny, bądź osób, które mogłyby obdarzyć ją wsparciem na terenach kontrolowanych przez rząd w Kijowie, bez mieszkania, pracy, środków pieniężnych.

Ponadto wyłania się jeszcze jeden wątek, który w dniu rozstrzygnięcia przez Komendanta Placówki Straży Granicznej w Białej Podlaskiej w dniu r. nie był znany Organowi – problemy zdrowotne cudzoziemki – rozpoznanie u niej wirusowego zapalenia wątroby typu C (dalej: WZW C) i pozostawanie pod specjalistyczną opieką w Polsce.

O występujących problemach zdrowotnych cudzoziemka pozyskała wiedzę w 2018 roku. W toku postępowania o udzielenie ochrony międzynarodowej, które było prowadzone z jej wniosku, Rada do Spraw Uchodźców w przywołanej powyżej decyzji z dnia 10.02.2020 r., dokonała stwierdzenia, zgodnie z którym „stan zdrowia nie jest sam w sobie przesłanką do udzielenia ochrony międzynarodowej”. Zgodnie bowiem z argumentacją prezentowaną przez Organy w ww. postępowaniu, kwestie dotyczące problemów zdrowotnych



powinny być przedmiotem rozważań w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy o cudzoziemcach, tak przykładowo stanowisko Rady do Spraw Uchodźców wyrażone w innej decyzji nr . . . . . dnia . . . . . r.: „(...) na gruncie prawa polskiego stan zdrowia nie może zostać w ogóle uwzględniony w sprawie o udzielenie ochrony międzynarodowej. Stan zdrowia natomiast może być okolicznością istotną przy udzielaniu krajowych form ochrony cudzoziemców, niezaliczanych do ochrony międzynarodowej w rozumieniu prawa UE”.

Zgodnie z informacjami wynikającymi z opracowania Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia UDSC z dnia . . . . . 019 r., nr L

- z uwagi na brak funduszy na Ukrainie, walka z WZW C koncentruje się w rzeczywistości na osobach dotkniętych zwióknieniem wątroby III i IV stopnia,
- leki i badania są odpłatne, a z ponoszenia takich kosztów zwolnione są jedynie osoby ze znacznym stopniem zaawansowania choroby,
- podstawowe medykamenty takie jak rybawina czy interferon są dostępne, jednakże mogą pojawiać się trudności z zaopatrzeniem w ten ostatni lek,
- w ostatnim czasie na rynku ukraińskim pojawiła się również terapia bezinterferonowa, skuteczniejsza i mniej obciążona skutkami ubocznymi – dostępny jest preparat Harvoni. Jego cena jest jednak bardzo wysoka i stanowi czynnik zaporowy dla przeciętnego człowieka,
- w opracowaniu wskazano również, że „w sytuacji, gdy w pytaniu nie sprecyzowano genotypu wirusowego zapalenia wątroby typu C, ani rodzaju aktualnej lub zalecanej terapii, trudno udzielić bardziej szczegółowej odpowiedzi na temat dostępności leczenia” oraz „pojawiają się doniesienia, że państwowe programy leczenia WZW C naznaczone są korupcją, co skutkuje wymuszaniem opłat na pacjentach i faktycznym ograniczeniem dostępu do terapii, zwłaszcza w przypadku osób w najtrudniejszej sytuacji materialnej”.

Zatem zachodzi w naszej ocenie konieczność przeprowadzenia w tym zakresie szczegółowego postępowania wyjaśniającego przez Organ, celem ustalenia, czy w sytuacji Pani



, biorąc pod uwagę jej indywidualne uwarunkowania oraz stan zaawansowania choroby i leczenia w Polsce, po pierwsze możliwe jest podjęcie leczenia na Ukrainie, po drugie czy wskazane jest w ogóle przerwanie leczenia w chwili obecnej i skazanie cudzoziemki na, niewiadomo jak długo trwające, zmierzanie się z kwestiami formalnymi, oraz problemami pieniężnymi na Ukrainie, aby mieć dostęp do leczenia, kosztem jej stanu zdrowia.

W załączeniu do niniejszego pisma składamy kopię aktualnej dokumentacji medycznej, przekazanej nam przez cudzoziemkę, celem potwierdzenia występowania przywołanych problemów zdrowotnych oraz konieczności kontynuowania podjętego leczenia.

Powyższe okoliczności uzasadniają w naszej ocenie wszczęcie postępowania w kontekście zweryfikowania przez Komendanta Placówki Straży Granicznej w Białej Podlaskiej zaistnienia przesłanki z art. 348 pkt 1 lit. b ustawy o cudzoziemcach, co potwierdza również dotychczasowe orzecznictwo Organów, tak m.in. decyzja Komendanta Placówki Straży Granicznej w Białej Podlaskiej z dnia \_\_\_\_\_ nr \_\_\_\_\_ : „Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy uwzględnić stan zdrowia i zaawansowany proces leczenia cudzoziemca (...) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również to, że w praktyce realizacja obowiązku ochrony zdrowia, pomocy medycznej na (...) napotyka wiele przeszkód, głównie finansowych, a zwłaszcza duże problemy z zapewnieniem stałego leczenia osobom przewlekle chorym. W ocenie organu rozstrzygającego realnie dostępne dla cudzoziemca może być leczenie prywatne, które uzależnione będzie od posiadanych środków finansowych, co w odniesieniu do pogarszającej się trudnej sytuacji gospodarczej związanej z konfliktem na wschodzie (...), może być utrudnione. (...) aktualna sytuacja społeczno-ekonomiczna na (...) oraz stan borykającej się z problemami finansowymi służby zdrowia, nie pozwala na wykluczenie ryzyka nieotrzymania przez cudzoziemca (...) pomocy w takim zakresie, w jakim wymaga, tym bardziej, że proces leczenia cudzoziemca musiałby się rozpocząć od początku. Ponadto aktualna sytuacja na (...) nie daje pewności co do ciągłości leczenia (...)”.





Niezależnie od powyższej argumentacji, w kontekście zaistnienia przesłanek z art. 348 pkt 2 ustawy cudzoziemcach, należy podnieść, że:

Pani [imię] przebywa na terytorium Polski od ponad 5 lat. W tym czasie w pełni zintegrowała się ze społeczeństwem polskim, nauczyła języka polskiego, w którym porozumiewa się, nawiązała przyjaźnie, aktywnie uczestniczy w społeczności Ossowy, gdzie mieszka już od dłuższego czasu (wynajmuje mieszkanie), jest osobą lubianą i szanowaną, co potwierdza m.in. dołączone do niniejszego pisma oświadczenie sporządzone przez Panią [imię], przekazane nam przez cudzoziemkę.

Zachodzi jeszcze jedna, bardzo istotna okoliczność – w Polsce, na cmentarzu w [miejsce], został pochowany jej zmarły mąż. Pani [imię] est jedyną osobą, która zajmuje się grobem, dba o jego utrzymanie i który regularnie odwiedza. Jest to wobec śmierci małżonka, ważny aspekt jej życia. W razie konieczności opuszczenia terytorium Polski nie tylko nie będzie miał kto zajmować się grobem, ale przede wszystkim Pani zostanie pozbawiona, tej ważnej po śmierci osób bliskich, możliwości kontynuowania pamięci i kultu osoby zmarłej, w tym przypadku małżonka.

Dbłość o pamięć i kult zmarłego jest prawem niezależnym od materialnych uprawnień do grobu. W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, że kult ma wymiar bardziej materialny, głównie związany z samym pochówkiem, zapewnieniem godnego pogrzebu, pochowaniem zwłok, ich przeniesieniem, ekshumacją, wybudowaniem nagrobka i ustaleniem na nim napisu, możliwością odwiedzania i pielęgnacją grobu i oddawaniem się kontemplacji [tak m.in. M. Obrębski, Ochrona dóbr osobistych związanych z osobami zmarłymi w świetle orzecznictwa, [https://repozytorium.uni.wroc.pl/Content/77898/41\\_M\\_Obrebski\\_Ochrona\\_dobr\\_osobistych\\_zwiazanych\\_z\\_osobami\\_zmarlymi.pdf](https://repozytorium.uni.wroc.pl/Content/77898/41_M_Obrebski_Ochrona_dobr_osobistych_zwiazanych_z_osobami_zmarlymi.pdf)]. Prawo to w polskim porządku prawnym jest zapewnione na podstawie art. 23 i 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1960 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1145) i dotyczy różnych aspektów życia – od możliwości odwiedzania grobu, przez decydowanie o jego losie, po uprawnienia do pochówku w grobie.

**Zatem niewątpliwie jest to ważna część życia prywatnego.**



Pan [redacted] zmarły małżonek, był obywatelem Ukrainy pochodzenia polskiego. W momencie śmierci, wobec jego osoby toczyło się postępowanie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w Warszawie w sprawie dotyczącej wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały z odwołaniem się właśnie do polskiego pochodzenia. Postępowanie to zakończyło się wydaniem przez Sąd wyroku z dnia [redacted] r., sygn. akt I

uchylającego wyrok Sądu I instancji oraz decyzje zarówno Organu I, jak i II instancji. W uzasadnieniu ww. wyroku Sąd zwrócił uwagę m.in. *„na oświadczenie skarżącego, że w jego domu rodzinnym obchodzone jest m.in. Boże Narodzenie, Wielkanoc oraz Wszystkich Świętych. Kwestia wiary matki skarżącego może świadczyć o kultywowaniu tradycji polskich, albowiem panującą religią (...) jest prawosławie. Z protokołu przesłuchania strony wynika również, że matka skarżącego uczyła go języka polskiego”*.

Z uwagi na polskie pochodzenie małżonka, kultywowanie tradycji polskich, znajomość języka polskiego, tym bardziej Pani [redacted] nawiązała silną więź z Polską, odnalazła się w naszym kraju i traktuje jak swój dom.

W naszej ocenie wszystkie powyższe okoliczności powinny również zostać w sposób wszechstronny zbadany przez Organ. W wyniku analizy sytuacji Pani [redacted] wysuwa się w naszej ocenie stwierdzenie, że ww. łączą z Polską silne więzi, które mają istotne znaczenia w kontekście prawa do życia prywatnego.

Końcowo należy również na przywołać decyzję Szefa UDSC z dnia [redacted] 2019 r., nr [redacted]: *„W przedmiotowej sprawie wystąpiły okoliczności, które rozwinęły się w trakcie pobytu Cudzoziemca na terytorium RP, które w ocenie organu II instancji należy uwzględnić rozpatrując przedmiotową sprawę. (...) w aktualnej sytuacji wobec cudzoziemca zaistniała kumulacja czynników, przez które w znacznie większym stopniu niż osoby zdrowe, byłby on w ocenie organu II instancji narażony na niehumanitarne lub poniżające traktowanie”*.

W naszej ocenie, również Pani [redacted] powinna mieć możliwość, aby jej sytuacja, która niewątpliwie uległa zmianie w trakcie pobytu na terytorium Polski, została poddana wszechstronnej ocenie przez Organ w kontekście spełnienia przesłanek z art. 348



ustawy o cudzoziemcach, czemu ma właśnie służyć postępowanie o udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych.

W trakcie wszczętego postępowania Pani \_\_\_\_\_ zedłży dalsze wnioski dowodowe oraz złoży szczegółowe zeznania na przywołane okoliczności.

**II. W zakresie zastosowania art. 31 § 1 k.p.a.**

Fundacja Instytut na rzecz Państwa Prawa jest powstałą na przełomie 2001 i 2002 roku organizacją pozarządową (więcej na stronie [www.panstwoprawa.org](http://www.panstwoprawa.org)). Jej statutowym celem (§ 5 Statutu Fundacji, dostępnego na stronie Fundacji: <https://panstwoprawa.org/wp-content/uploads/2015/08/statut.pdf>) jest m.in. propagowanie standardów państwa prawa (pkt a), „działanie na rzecz ochrony praw człowieka” (pkt e), „pomoc prawna w zakresie dochodzenia przed sądem oraz organami administracji publicznej praw jednostek” (pkt k) oraz „przeciwdziałanie marginalizacji i wykluczeniu społecznemu osób znajdujących się w trudnej sytuacji, w szczególności z powodu ubóstwa, sieroctwa, bezdomności, bezrobocia, niepełnosprawności, przemocy w rodzinie, alkoholizmu, narkomanii, zwolnienia z zakładu karnego, migracji lub uchodźstwa” (pkt l). Zatem istnieje merytoryczne powiązanie przedmiotu postępowania, o którego wszczęcie Fundacja wnosi, z jej celami statutowymi i zakresem działania.

Za wszczęciem postępowania przemawia również interes społeczny. Jak zostało wskazane powyżej, zachodzą poważne obawy, że wykonanie decyzji o zobowiązaniu do powrotu narazi Panią \_\_\_\_\_ na doznanie niehumanitarnego i poniżającego traktowania oraz naruszy jej prawo do życia prywatnego.

Wszczęcie postępowania, o które wnosimy, umożliwi zbadanie ww. okoliczności i ich wyjaśnienie przez Organ przy użyciu dostępnych środków dowodowych.

Tomasz Sieniow  
Prezes Zarządu Fundacji

W załączeniu: dokumenty powołane w treści pisma

